

Melanie Phillips är en principfast brittisk journalist och författare. Hon var tidigare medarbetare i *The Guardian*, och är numera kolumnist i *Daily Mail*. Hon är författare till boken *Londonistan* som handlar om varför London blivit ett fäste för militant islamism. Hon fick det prestigefyllda Orwell-priset 1996.

Foto av Daniel Sahlberg Översättning av Petter Olofsson

VÄSTS VÄRDERINGAR HOTAS INIFRÅN

Det pågår en idéstrid på liv och död mellan liberalism och islamism. Hotet mot vårt moderna samhälle förvärras av att européer blandar ihop multikulturalism med pluralism i ett välvilligt men missriktat försök att vara toleranta, menar Melanie Phillips.

FÖRST OCH FRÄMST, låt mig definiera vad jag menar med islamism och liberalism. Islamism är den politiserade variant av islam som förklarar *jihad*, eller heligt krig, mot de otrogna och vill erövra den icke-muslimska världen åt islam. Jag är medveten om diskussionen om det är skillnad på islam och islamism: Det är en teologisk diskussion som andra får föra.

Med liberalism menar jag ställningstagandet för ett fritt samhälle, vars främsta fundament är åtskillnaden mellan en sekulär regeringsmakt och religiös tillbedjan – och från vilket följer principerna om respekt för alla människor, trosfrihet, tolerans och *rule of law*.

Dessa två tankesystem, islamismen och liberalismen, är i dag fastlåsta i en kamp på liv och död. Min åsikt är att liberalismen är på väg att förlora denna kamp eftersom den har underminerat sig själv så illa och avträtt från sina egna kärnvärden så till den grad att den nu är paralyserad i en enda intellektuell och moralisk röra.

Liberalismen är modernitetens trossystem. Den drivande kraften bakom islamismens jihad är kampen mot liberalism och modernitet. Alla de konflikter som blivit symboliska – Irak, Israel, Kashmir, Tjetjenien och Sudan – kommer i andra

hand efter det grundläggande målet för jihad att förhindra liberalism och det moderna från att förgöra islam.

IDEOLOGEN SOM GRUNDADE den moderna islamismen, Syed Qutb, gjorde i sina skrifter klart att själva kärnan av den salafiska tolkningen av islam var opposition mot åtskiljandet av stat och religion som resulterade i liberalism och demokrati. Hans vägledande känsla var en rädsla för att instinkten för frihet var så kraftfull att den skulle sprida sig och infiltrera muslimska sinnen om den inte kontrollerades av den mest repressiva formen av islam.

Stora och lilla satan, USA och Israel, är utbytbara mot begreppen liberalism och modernitet. Det är därför islamismen säger att de måste förstöras. Qutb besökte USA och sammanfattade minnesvärt efter att ha sett män och kvinnor dansa vid en kyrkotillställning, att USA var en enda gigantisk bordell. Och mycket av den bittra fiendskapen mot judarna som började återvända till Palestina under 1920-talet, berodde på att kvinnorna bar shorts och var sexuellt fria.

Det islamistiska målet är att förstöra det moderna och frihetsviruset innan de smittar den muslimska världen, och ersätta dem med islam. Det är kärnan i det grundläggande

Melanie Phillips

hot som islamismen utgör mot västvärlden, ett hot som sker i en kniptångsrörelse av både islamism och kulturellt övertagande.

Det kulturella övertagandet, eller målet att islamisera västvärlden, planerades explicit i ett subversivt program för Europa av det Wahabiska muslimska brödraskapet, för nästan 30 år sedan. 1978 sponsrade Organisationen för den Islamiska konferensen ett seminarium i London som förklarade att muslimska sammanslutningar i västländer skulle etablera självständiga institutioner med hjälp av muslimska stater, för att bedriva lobbyverksamhet mot världsländet för att ge muslimer erkännande som en separat religiös grupp, ett steg mot slutlig politisk dominans.

I STORBRIANNIEN FÖRESPRÅKADE boken *Islamic movement in the west* av Khuram Murad år 1980 en "organiserad kamp för att förändra det existerande samhället till ett islamistiskt samhälle ... och göra islam ... överlägset och dominerande särskilt i de socio-ekonomiska sfärerna." Ett dokument kallat "Projektet" med det muslimska brödraskapet som avsändare, beslagtogs i Schweiz 2001 och ger en strategi i tolv punkter för att "etablera en muslimsk regering i världen". Brödraskapet har nu satt upp ett intrikat nätverk av grupper över hela Europa för att genomföra detta.

Många muslimer i Storbritannien och i hela Europa är starkt mot detta; muslimer står för det största antalet offer för jihad. Det är därför jag använder termen islamism, för att skilja mellan dem som tror på muslimsk erövring, från dem som enbart vänder sig till islam av andliga skäl. Men det är samtidigt felaktigt att förneka att islamism är den dominerande kraften inom islam och arabvärlden. Det är fel att förneka att denna kraft radikaliserar miljoner av muslimer i västvärlden, och det är fel att förneka de viktiga vägar in i de västerländska samhällena som den har gjort genom kniptången av terrorism och kulturella påtryckningar.

Men många i västvärlden förnekar detta. De ignorerar de klara bevisen som existerar för målet att islamisera västvärlden. De väljer att tro att orsaken till den islamistiska terrorn står att finna i de orätter som väst åsamkat den muslimska världen – Irak eller Palestina, diskriminering och islamofobi. Bara att uttrycka sig som jag gör är att dra på sig det livsfarliga epitetet islamofob, ett ord som uppfunnits bara för att hindra en legitim och avgörande debatt om islamism. Långt från att försvara liberala kärnvärden som i stället skrotas, försöker sådana människor tillmötesgå eller stå på samma sida som de som attackerar dem. Så Europa, uttrycksfrihetens bastion, attackerade de tidningar som publicerade och återpublicerade Muhammedteckningarna. Och liberaler som står upp för mänskliga rättigheter marscherar på Londons gator bakom plakater med "Befria Irak" och "Befria Palestina", sida vid sida med islamister som anser att homosexuella ska dödas.

Varför är ett liberalt samhälle så motvilligt mot att försvara sina egna kärnvärden frihet och tolerans? Svaret, anser jag, ligger både i liberalismens inneboende egenskaper – och också i vad jag skulle kalla vår dominerande kultur av korrupt liberalism, i vilken de ursprungliga värderingarna ställts på huvudet.

VÅR KORRUPTA LIBERALA kultur har rivit upp de avgörande premisserna för liberalism så att vi inte längre vet vilka de är, och än mindre är redo att försvara dem. Den ursprungliga liberalismen var en doktrin för socialt framåtskridande som byggde på att maximera det goda i människors beteenden och minimera det dåliga. Den byggde helt enkelt på att göra moraliska distinktioner mellan bra och dåligt.

Men dessa distinktioner har fördärvat av en kombination av hyperindividualism – som växte ur liberalismen – och en form av kulturell marxism vars agenda är att fördärva liberala värden. Dessa två trender lyckades tillsammans riva upp tankarna om objektivitet, auktoritet och de judiskt-kristna moralkoderna som står bakom västerländska värderingar, och ersatte dem med känslor, subjektivitet och moralisk och kulturell relativism.

Alla sätt att leva ansågs ha samma status. Sociala eller moraliska normer kunde inte tolereras eftersom de per definition exkluderade dem som stod utanför dem. Så normativa värderingar ersattes med dem från grupper som dittills ansetts stå utanför. Sådana självutsedda "offer"-grupperingar blev omöjliga att ifrågasätta, de kunde inte göra något fel, och den dominerande kulturen kunde inte göra något rätt. Och "universella" mänskliga rättigheter blev det juridiska vapnet för minoriteter att välla den dominerande kulturens värderingar över ända.

UNDER SAMLINGSETIKETTEN LIBERALA värderingar, förstörde detta i själva verket liberalismens förutsättningar – åtskillnaden mellan rätt och fel, bra och dåligt, sanning och lögn. I stället blev känslor och intryck det viktigaste. En kulturs karakteristika ansågs sårande och därmed orättfärdiga eftersom de definitionsmässigt delade en kultur från en annan. Nationen, rotad i sin historia, religion, lagar, språk och tradition, sågs plötsligen som roten till det onda i världen, från fördomar till krig. Och en nations kultur måste därmed ersättas av multikulturalism.

Många tycks tro att multikulturalism endast betyder att visa respekt och tolerans mot andras människors kultur och tro. Om det vore så, skulle det inte gå att ha några invändningar. Vi borde alla stå bakom respekt och tolerans. Men det är inte alls vad multikulturalism står för. Den hävdar att minoritetsvärderingar ska ha samma status som majoritetens värderingar. Varje försök att låta majoritetens värderingar begränsa en minoritets blir därmed att betrakta som orsakat av fördomar.

Och därför, eftersom ingen kultur kan stå över någon annan, kan inte heller liberalismen göra sig gällande som en dominerande kulturell kraft. I stället måste samhället fragmentiseras till en mosaik av jämställda – men motstående – värderingar, och liberala värderingar måste lämna plats åt sina motsatser.

Det är vad som händer med Muhammedteckningarna. Yttrandefriheten är en liberal nyckelprincip. Men enligt multikulturalismen kan den inte övertrumfa en minoritets åsikt att publicerandet av dessa innebär en kränkning. Så minoriteten vinner över majoritetens åsikt, och européerna fördömde inte våldet och skrämselpropagandan, kidnappningarna, upploppen och morderna som följde på publiceringen – utan kränkningen av en minoritets religiösa känslor.

”Om ett liberalt samhälle inte accepterar en värderingshierarki, att det finns grundläggande principer som inte är förhandlingsbara och som alla måste acceptera, så kan samhället per definition inte längre vara liberalt.”

MULTIKULTURALISMEN HAR DESSUTOM fått två särskilt farliga effekter. För det första har den lämnat alla invandrare strandsatta, och värst är det för unga muslimer. För om det inte längre finns en överbyggande kultur, finns det inte heller något att integreras med. Många unga muslimer i Storbritannien, fast mellan föräldrarnas ålderdomliga asiatiska bykultur och den drog-, alkohol- och sexdrypande dekadens som den västerländska civilisationen anses vara kännetecknad av, fylls av äckel och självförakt. I våra multikulturella skolor och samhälle lär de sig absolut ingenting som kan ge dem respekt eller känsla för det västerländska samhälle i vilket de är medborgare.

Än värre är att skolorna inte lyckas lära dem några historiska sanningar. Om de skulle lära sig sanningen om till exempel korstågen, slaveriet eller Israels och arabvärldens historia – sanningar som de aldrig skulle ha hört – skulle detta kunna påverka deras attityder. I stället fylls deras huvuden med förvrängd anti-västerländsk och anti-brittisk propaganda, som bara förstärker lögnerna som de får höra i den arabiska och muslimska världen, fördjupar känslorna av motvilja och aggre mot västvärlden och ger bränsle åt hatet mot amerikaner och

judar. De blir extremt sårbara för de rovgiriga jihadis som rekryterar i ungdomssammanslutningar, i fångelser och på campusområden, som lovar dem självrespekt och en mening med livet som baseras på heligt krig.

För det andra, och mycket värre, har multikulturalismen förvrängt begreppen sanning och lögn, offer och förövar. Eftersom minoriteter inte kan ha fel, kan de inte heller hållas ansvariga för dåd som självmordsbombningar, vilka i stället måste ha provocerats fram av deras offer. Eftersom så många muslimer verkligen tror att de är utsatta för en attack från väst, en gigantisk konspiration för att förstöra islam, ser de sitt eget våldsutövande som ett legitimt självförsvar, och västvärldens försvar som aggression.

DET HÖRS IBLAND påståenden om att det enda alternativet till multikulturalism är intolerans mot minoriteters kultur och tro. Det är fullkomligt fel. Det är en falsk antites, och den avslöjar en grundläggande förvirring mellan multikulturalism, som till sitt fundament är oliberal, och pluralism, som är essensen av ett liberalt samhälle. Pluralism tillåter många olika grupperingar, men till skillnad från multikulturalism försöker den inte likställa allas status. Den låter tusen blommor blomma, med minoriteter som bildar sammanslutningar grundade på tro, etnicitet eller kultur inom ett sam-

hälle – *men* baserat på ett gemensamt fundament av nationell identitet vars värderingar alla måste respektera. Det är bara genom att ha det fundamentet av gemensamma värderingar – monogami, åsiktsfrihet, lika rättigheter för kvinnor, yttrandefrihet – som ett samhälle kan hänga ihop som ett gemensamt projekt. Och ett liberalt samhälle är inget undantag. Om ett liberalt samhälle inte accepterar en värderingshierarki, att det finns grundläggande principer som inte är förhandlingsbara och som alla måste acceptera, så kan samhället per definition inte längre vara liberalt utan måste falla sönder i ett slags balkaniserat stamsamfund där de starkaste överlever genom hot eller våld.

Ett liberalt, tolerant samhälle, det som Storbritannien var en gång, välkomnar och respekterar minoriteter inom ramverket av brittiska värderingar. Dessa utgör några kulturella normer från vilka grupperingar kan avvika i sina egna privata sfärer, förutsatt att de inte går på tvärs med det grundläggande ramverket för samhället.

Ända sedan upplysningen har överenskommelsen varit att staten inte ställer några krav på minoriteter som utövar sin tro och kultur i det privata, och i gengäld kräver minoriteter inte

av staten att den ska anamma deras sedvänjor eller blunda när värderingarna krockar.

DE FLESTA MINORITETER accepterar detta. Många muslimer accepterar det, och lyckas förena sin tro med att erkänna att sharia måste ge vika för engelsk lag och värderingar.

Men en tredjedel till hälften av brittiska muslimer vill leva i Storbritannien under sharia-lagstiftning, även om dess principer som polygami, kvinnors underkastelse eller dödsstraff för avfallingar eller homosexuella – är totalt motsatta ett västerländskt samhälle. Och multikulturalismen ger dem muskler nog att insistera på att deras sedvänjor måste bli allmängiltiga.

I ett rättsfall ansåg domstolen att en 16-årig elev hade en ”mänsklig rättighet” att bära heltäckande jilbab i skolan, även om rektorn hade förbjudit det på grund av att andra flickor på skolan då skulle bli rädda och tvingas att bära den. Och flickan själv blev helt tydligt manipulerad av islamistiska grupper. Detta domslut ändrades senare. Mer nyligen har en stor debatt brutit ut om huruvida muslimska kvinnor borde ha rätt att bära ansiktstäckande niqab-slöja i offentliga sammanhang som att träffa en parlamentsledamot, uppträda som vittne i domstol eller undervisa i skolan. De som ansåg att de inte borde få det, förklarades omedelbart som religiöst intoleranta. Det krävdes att andra muslimer förklarade för dessa förvirrade multikulturalister att bärandet av en sådan slöja inte alls var ett religiöst påbud, utan en helt och hållet politisk handling, avsedd att hålla kvinnor kuvade, skrämna allmänheten och rekrytera fler till extremism.

Det finns inget utrymme för islamister i ett liberalt samhälle. Sanna liberaler tyckte aldrig att de var skyldiga att tillmötesgå fascister. Sanna liberaler kämpade alltid emot. Likadant måste vi göra med religiös fascism. Liberalism separerar det religiösa från det sekulära, på samma sätt måste vi skilja en muslimsk medvetenhet, som vi måste respektera, från islamistisk erövring, som vi måste stå emot.

I kampen för liberalism får vi inte vika en tum. Vi måste försvara vårt samhälle på två plan. Dels måste vi hindra islamisterna från att rekrytera till extremism och terrorism i våra länder. Dels måste vi återvända till våra egna värden. I praktiken gör vi ingetdera.

I STORBRIANNIEN HAR terrordåd stoppats i några välkomna och framgångsrika fall. Men nästan ingenting görs för att hindra rekryteringen till islamism i moskéer, i fängelser, i ungdomsklubbar och skolor. I januari förra året avslöjade ett grävande tv-reportage att vissa framstående ”moderata” moskéer propagerade för mord på homosexuella, för att slå kvinnor och hat mot judar och kristna. Ingenting görs för att stoppa detta.

Trots premiärminister Tony Blairs löfte om att kriminali-

sera den radikala gruppen Hizb ut Tahrir (som anser att Storbritannien ska bli en islamisk stat), har regeringen inte agerat. Under tiden berättar denna grupp för oräkneliga brittiska muslimer att det är deras plikt att bedriva heligt krig och att muslimer har en plikt att ”vara beredda att attackera Storbritannien från insidan”.

OCH SNARARE ÄN att befästa våra värderingar, faller de som käglor. Samtidigt som universiteten vägrar att agera mot islamister på campus på grund av yttrandefriheten, ställde Leeds universitet in en föreläsning om kopplingarna mellan nazism och islamisk antisemitism efter protester från två muslimska studenter. Och efter att studenter vid universitetet i Cambridge publicerade en tidning med satir över religion där en av Muhammedkarikatyrerna fanns med, blev de tillrättavisade av universitetet, hotades med rättsliga påföljder av polisen och tvingades framföra ursäkter till muslimer, kristna – och judar, som inte ens hade nämnts.

Problemet är att vi förefaller lida av liberalismens medfödda svagheter samtidigt som vi inte drar nytta av styrkan. Styrkan ligger i universalismen, den grundläggande principen om att frihet och jämlikhet tillfaller människor överallt. Men vi upprätthåller inte detta eftersom multikulturalismen säger åt oss att det är fel att tvinga våra åsikter på dem som inte delar dem.

Samtidigt har vi liberalismens medfödda svagheter i mängder. Vi betraktar allt med den fundamentala illusionen om att världen vägleds av förnuft och att alla människor vill väl. Det betyder att liberaler inte kan förstå att några av de saker som delar människor är oöverstigliga hinder som förnuft inte kan rå på. De kan inte begripa att religiös fanatism till sin natur är absolut och orubblig. De tror i stället att allt kan förhandlas och kompromissas om. Så deras instinkt är att räcka ut handen till islamisterna för att resonera med dem, att dra ut giften ur denna extremism genom att ge den belöningar och incitament som ska tilltala fanatikerns egenintresse och förvandla honom till en samhällets stöttepelare. Det är därför liberaler vill släta över, och Storbritannien, liberalismens vagg, gör det bättre än någon annan.

DET VI GENOMLEVER i västvärlden är inget mindre än ett förnekande av upplysningen, ett förnekande av rationaliteten, som ersätts med irrationalitet, av otydlighet, av fanatism och ett totalitärt religiöst välde – allt underlättat av vårt så kallade liberala samhälle, och allt i namn av mänskliga rättigheter. Den västerländska liberalismen omfamnar nu sina dödligaste islamistiska fiender och attackerar sina amerikanska och israeliska allierade i kampen för att försvara civilisationen.

Vi sänder islamisterna budskapet att det bara är att komma och ta oss. Det är så liberalismen kanske försvinner bakom sin egen rygg. ∞